„O viață închinată muzicii, Irina Odăgescu-Țuțuianu” de Mariana Popescu

(Grigore Constantinescu – 13 noiembrie 2012)

Expresia ne cunoaștem de o „viață” pare adesea o simplă apreciere temporală, semnificând trecerea anilor. Nu întotdeauna însă, dacă ai prilejul rar să parcurgi o carte ce povestește viața unei persoane pe care, cu adevărat, o cunoști de un astfel de timp.

Parcurgând scrierea muzicologului Mariana Popescu despre „O viață închinată muzicii, Irina Odăgescu-Țuțuianu”, volum apărut la Editura Muzicală, sentimentul este neobișnuit. „Vreme trece, vreme vine”, spune Eminescu, iar noi oamenii retrăim ce a fost, prin lanterna amintirilor, fără vreun efort. În fața mea s-a aflat o astfel de carte, vorbindu-mi despre anii tinereții, evoluției și maturității generației mele, așa cum au fost cei care au reprezentat prin faptele, idealurile și realizările lor ceea ce mi-am dorit și eu. Irina Odăgescu-Țuțuianu mărturisește, în primele pagini ale volumului dedicat ei, ce a crezut și cum s-au înfăptuit speranțele, care au fost luptele de afirmare artistică și cum a învins timpurile. Din prima sa mărturisire paginile trec fără hotar la povestirea faptelor, de la strămoși și părinți, la formarea sa ca om, muzician și compozitor. O biografie extrem de apropiată de sublectul ales de autoare, prin modalitatea de relatare scrisă. Paginile trec odată cu perindarea anilor, creația Irinei Odăgescu-Țuțuianu se reascultă prin relatări analitice și documentare.

După aceste capitole care construiesc portretul artistului, mai multe segmente documentare completează șirul preocupărilor, prezențelor în viața muzicală, meritelor multiple în activitatea didactică, profesională, precum și multiplele fațete ale propriei vieți de familie, mereu înconjurată de prieteni. Anii care au trecut par a fi fost un simplu mod de a parcurge viața fără a cunoaște neodihna, cu bucuria descoperirilor, cu emoția împlinirilor, a primelor audiții. Există numeroase moduri de a constata că viața poate fi frumoasă, atunci când compozitorul este luminat de aplauzele publicului, când criticile scrise confirmă calități și caracterizează un mod de gândire sau de creație. În jurul tuturor evenimentelor se adună tensiunea așteptării, valoarea rememorării și, firește, propria valorizare a ceea ce s-a proiectat și s-a construit.

Este de fapt, pentru fiecare din noi, o arhitectură a gândului proustian despre „timpul pierdut și regăsit”. Tocmai la acest reper al maturității depline, este binevenită repovestirea sau, altfel spus, apariția unei cărți în care totul devine actualitate, un simbolic „azi”, așa cum și-a îndeplinit cu sensibilitate misiunea Mariana Popescu, scriind acest volum biografic.